

Legrand, Bibl. Hell. XVIII, 1, 6. 311-314

①

Ἰάκωβος
(Μήλιος) 18 αλ.

Εἰς τὸ ὑπὸ Legrand περιγραφόμενον ἐνθ' ἄνω. (ἀριθ. 309) βιβλίον:
«ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, μετὰ τῶν ΠΕΝΤΕ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΕΝ-
ΤΕΛΕΙΘΑ, ὑπὸ τοῦ ποτὲ θεωρηθέντος ἐπιμετόπου ΗΛΙΟΥ ΜΗΝΙΑΤΗ ΤΟΥ
ΚΕΦΑΛΙΝΕΩΣ (sic) καὶ ἐκτελεσθέντος πλείστη ἐπιμελεία καὶ δαπάνη,
τοῦ αἰδεσιμωτοῦ πρωτοπαπᾶ μεγαλινίας (sic) κυρίου Φραγκίσκου
πατρὸς αὐτοῦ ἐν τῷ 1718· τῷ δὲ αὐτῷ μετεκτελεσθέντος διὰ δα-
πάνης καὶ ἐπιμελείας, τοῦ ΡΟΥΣΗ ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΟΝΤΟΥΡΟΥΣΗ, ἐν Κοφέ-
νις (sic). Ἐν τῷ 1743. ἐν μηνὶ Ἀπριλίῳ 20. Ἐν Λιψία.» δημοσιεύεται
α') Ἐπιστολὴ «εἰς τοὺς φιλοχρίστους ἀναγνώστους» ἣν ὑπογράφει «Ἐν
τῇ πόλει Βοροβανία, αὐγὴ, Σεπτεμβρίου α'. ὁ ἐν ἱερομονάχοις
ἐλάχιτος Ἰάκωβος ὁ ἐν Μήλιον.». Ἡ ἐπιστολὴ, ἀναδημοσιεύο-
νται.

μένη υπό του Legend, παρέχει πληροφορίες αναφερόμενας εις τὴν ἔκδοσιν του βιβλίου.

β') «Ἰακώβου ἱερομονάχου του Μηλίου εἰχοι ἡρωϊκοὶ εἰς τὸν θεο-
φιλέστατον ἐπίσκοπον Ἁγίου τὸν Μηνιάτην.

Ἁγίος ὡς γῆν ἡμεῖς ἡγάδες ῥ' Ἁγία παῖν.

ἡῦτε μήνη νυνεὶ γόχοις σοῖς, Μηνιάτα, φαίνεις.

Μοῦνος ἐπώνυμον ἡερίω μήνη τε διηγοῖν εἶναι,

δειότατ', εἰμασας, ὡς εὖ πληγμὰ φερώνυμον εἶναι.»

γ') «Ἐεροι τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν ἐπιώτατον Ῥούσην.

Εὐμαεὺς ἀγχινοῖσι μέτα ὅσαι σ' οὐνομα, Ῥούση,

εὐμαεὺς αὐτοῖς δῶρον ὀρέζαντε' εἰν δαπάναις σοῖς,

Πέερην στανδάχου, πόνον Ἁγίου Μηνιάταο.

Χαῖρε μέγ' ὁ γὰρ εἴη εἰν οὐρανοῖς δέχνησο μισθόν.»

(2)

Ἰάννης
(μήλιος) 18 αλ.

δ') « Ἐπεροί τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν ἀναγκάσαν ὡς ἀπὸ τῆς βίβλου.

Χεῖρες Μηνιάτου πύζαν με πέτρην προβόλειον,
τοὺς παῖδας μενεῶν μύθους ὅφρα παρσεῖ σινδῶ.
Χεῖρεσιν οὖν με λαβὼν φίλ' ὑπερφίαλον παρὰ βάλλε
λαεῖναι, Χριστοῦ ματ' αἰρόμενοι βασιλεῖς,
Δαβίδης ὡς περ Γολιάθ ὀβριμοῖο γίγαντος.
Δωδεκάτη δὲ δίδωμί με ῥούσης Κοφενιώτης. »

ε') « Ἐπεροί σελχοί ποιητικοί εἰς ἰδιωτικὴν εἶδιν (sic)

Εἰ ἐρωτᾷς, ὦ φίλε μου, ἀνοῦσαι τὸ ὄνομά μου,
Πέτραν στανδάου λέρουσι πάντες τοῦ πλῆκτῆρά μου.
/

Ἡγίας μὲ ἐσύνδεσεν ὁ δεῖτος μνητιάτης,
 Κερνίτης ὁ ἐπίσημος, ὁ κεφαλληνιάτης.
 Στερωμένη στέμμαι, γλῶσσαι ἐρίβω λαλῶντων,
 ὡς ὁ κρημνὸς καὶ πύματα εἰς τὸν αἰγλαῶν ἐνέεινον.
 Ἐν τῇ Λιγυῖα μὲ ἐτύπωσε Βερνάρδος Χριστοφόρος,
 δοῦς τυπογράφος ἀριστος ἔστω ὡς σὺδέναις ἀλλος.
 καὶ ἔξοδα ἐπατήρως πραγματεύεσθαι ὁ Ρούσης,
 κοζενιώτης καὶ νῖος Ἰωάννου Κοκοροῦση.
 λάβε με εἰς τὰς χεῖρας σου, μαλῶς ἀνάγινωσθαι με,
 καὶ ἔλθον εἰς τὰ στήθη σου εὖ μορφ' ἀπόδεσθαι με.
 νοήματα ἔχω εὖ μορφα καὶ νὰ καὶ ἐνδυμᾶσαι,
 δὲ νὰ ταπεινῶναι ὅτε ἀλλος ἔρωτα σε.
 ἔχω ἐν ταῖς ἀγρυπνίαις μου λόγια διδασκαλῶν
 ἀνατολικῶν καὶ δυτικῶν καὶ πολλῶν σοφῶν ἀλλων.

(3)

Ἰάμβος
(Μήλιος) 18 αλ.

Δόγματα εἶναι ἀνάνδαστα ὄφρατος τῆς ψυχῆς σου,
μαρόεχος δὲν τὰ κραυγῆς μέσ' εἰς τὴν νεφελήν σου.
ὅταν μὲ διαβάξῃς μακάριζε τὸν Μηνιάδην Ἥλιον,
καὶ εὖχου νὰ ἔχῃς βοηθὸν τὴν δέσποιναν Μαρίαν,
δεήσῃς ἀνδρὶ τὸν θεὸν νὰ ἔχωσιν ὑγείαν
ὁ ῥούσῃς καὶ ἡ συμβία σου μ' ἄρα τους τὰ παιδία.
ἀγέρερον δὲν δὲν βαρύνεσαι δεήσῃς διὰ νὰ σώσῃ
καὶ τὴν ψυχὴν τὴν ἀμαρτωλὴν ὥχ νὰ ἐλευθερώσῃ
ἐμείνου ὁποῦ ἔγραψε τοὺς στίχους ὁποῦ βλέπεις,
καὶ εὖ εἰς τὴν κρῖσιν τοῦ θεοῦ πησύνεια νὰ τὸ εὖρης.

./

Εἰς τοὺς ἁγίους χρόνους τρεῖς σαράντα καὶ ἑπταμοσίους
 ἀπὸ τῆς ἑνδαρμον χριστοῦ γεννηθῆναι τοῦ σωτῆρος,
 εἰς τὴν πρώτην ἑγγραψίμην μηνὸς τοῦ Σεπτεμβρίου,
 ἐν τῇ περιφτήμῃ καὶ καλῇ πόλει Ποροσβολίου.
 δάκτυλοι δὲ τοὺς ἑγγραψάν Ἰακώβου μηθιώτου
 ἱερομονάχου εὐσεβοῦς ἑλληνὸς νησιώτου.
 ὃν ἔχουσ' ἐφημέριον οἱ εὐσεβεῖς Ῥωμαῖοι
 πραγματεύεσθαι ὅπου εὐρίσκονται εἰς ἐνεῖνα καὶ μέρη,
 καὶ ὁ θεὸς γὰρ τοὺς ἐοικῆται πάντοτε εἰς τὰ ἔργα
 ὅπου νοποιάζον, καὶ γὰρ εὐεχοῦν νῦν καὶ τὴν ἡμέραν.»